

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Meszlényi Zoltán dr.**: Az eucharisztikus élet és a lekipásztorkodás. — **Pápai János dr.**: Az asszonyok az Eucharisztia szolgálatában. — **Központi**: Imaszándékunk: Közelebb az Úr Szívéhez. — **Rogács Ferenc**: Oltárvirágok. 3. Háladási. — **Hoffer Ilona**: Az Anyaszentegyház apostolai. — **Oltáregyleti élet**.

Horváth Géza: *Égi hullámokon*. † Dr. Tóth Tihamér előszavával. Szerző kiadása.

Rádióbeszédeket hallásból leírt, majd a szerzők átnézése után kiadott a szerző, aki hitoktató Felsőgallán. Bámulatos szorgalom kellett ahhoz, hogy a könyv megjelenhessen, de megérte a fáradságot, mert maradandó értékű szónoki egyéniségek legjobb beszédeit tette hozzáférhetővé. Azok, akik már beszéltek rádióba, tudják, hogy mily sokan vannak, akik az egyszer elhangzott beszédet írásban is akarják olvasni. Horváth hitoktató azonban nemcsak ezeknek tett szolgálatot, hanem mindenkinek, akinek a könyv kezébe kerül.

Fendt Edith: *Az eucharisztikus kongresszus halhatatlan eszméje és örök lényege*. Esztergom, 1939.

A hosszú címtől nem kell megijedni. Nem unalmas disszertációról van szó, hanem egy rendkívül jó ítézőképességű és művelt — a felvidéki hazatéréssel nyert — írónőnek nagyszerűen világító lelki megfigyelései vannak itt együtt e kedves képekkel is ékesített könyvben. A cím tartalmát adja hűen, élvezetesen és a lélek számára élményt, lendületet, bizalmat, bátorságot öntő tények elmondásával. *Szívesen ajánljuk ezt a nekünkvaló* könyvet. Megrendelhető Buzárovics könyvkereskedésben, Esztergom.

* * *

Az Örökimádás az idén az új sajtótörvény értelmében a nyáron is nem összevont dupla, hanem a rendes havi szám formájában jelenik meg.

* * *

Júliusi számunk fogja tartalmazni az egyházi ruhákra vonatkozó előírásokat.

Az eucharisztikus élet és a lelkipásztorkodás.*

Azt az útmutatást kaptam, hogy ezen az ünnepi összejövetelen beszéljek az eucharisztikus élet és a lelkipásztorkodás viszonyáról: egy témáról, mely szinte kimeríthetetlen s arra int, hogy mindjárt előljáróban leszögezzem a kereteket, melyeket túllépni nem szabad. A tömegeket, melyek lelki gondozásunk alatt állanak, most nem mély bölcseledést feltételező szempontot, hanem elsősorban az élet mindennapi ténye szerint osztályozom s így azt látom, hogy a nagyobb rész testi erőinek birtokában végzi munkáját s egy kisebb, súlyos betegségektől gyötörve kínos bizonytalanságban tengődik. Szóval látok magam körül egészséges és beteg híveket a legprimitívebbnek látszó felosztás szerint. Az egészségesek között látok nagy tömegeket, akik lelki élet terén megelégszenek a legkevesebbel s látok másokat, akik részt kérnek a lelki munkából, egyesületekben tömörülnek, hogy segítsék a papnak munkáját. Ezek az egyszerű tények adják meg nekem az útmutatást arra, hogy először szóljak az eucharisztikus élet és a nagy tömegek viszonyáról, azután az egyesületekben tömörülő választott lelkekről s végül a betegekről.

I.

A lelkipásztor feladata vezetni, gondozni a rábízott lelkeket. Rá is állanak az Úr Jézus szavai, hogy nem azért van, hogy őt szolgálják, hanem hogy ő szolgáljon. Minden vonatkozásban készséges segítőnek kell lennie, de nem szabad felednie, hogy neki elsősorban az örökélet síkjában kell híveit szolgálnia. Ha a világ az állami és társadalmi szervezetek arra való, hogy elsősorban a fizikai élet lehetőségeit biztosítsák az embernek, akkor az Egyház és annak szervezetei és munkásai azon kell, hogy dolgozzanak, hogy az emberek lelkük szerint is éljenek. A Megváltás misztériuma abban van, hogy Isten emberré lett, hogy az

* Ünnepi beszéd május hó 19-i disztyülésünkről.

emberek éljenek, ut vitam habeant. Örök élete a földön túl csak annak lehet, aki itt a földön is élt, élt a lelki, a kegyelmi élet vonalában.

S mi ennek a kegyelmi életnek első és legfőbb forrása és éltetője, ha nem az Eucharisztia? Miért rejtőzött az Úr Jézus a mindennapi kenyér színe alá, ha nem azért, hogy így is jelezze, hogy ennek a kegyelmi életnek Ő maga saját Istenségével és emberségével akar lenni a fenntartója és élesztője?

Nekem, a lelkipásztornak, mi más a feladatom, mint a rám bízott embereknek nyújtani ezt a mindennapi kenyeret, utánozni magát a kenyérszaporítás csodáját nyújtó Jézust? Tartanom kell az emberekben egy életet, melynek folytatása lehessen az örök élet s ezt tartom úgy, hogy mint a szent titkok kiszolgáltatója, hozzásegítsem őket az élet kenyéréhez. Így a lelkipásztori munka szinte kifejeződik az eucharisztikus élet ápolásává a ránk bízott hívekben. S ez nem túlzás, maga az Egyház is így ítéli meg feladatunkat. Annak a bizonyítékát, hogy valaki hozzá tartozik-e vagy nem, abban keresi, milyen viszonyban van az Eucharisziához. Híveitől azt kívánja, hogy ünnepnapjain résztvegyenek az eucharisztikus áldozaton s hogy Húsvét táján áldozzanak. Tehát keresztény életük külső bizonyítékaként nem más különleges erénygyakorlatokat kíván tőlük, hanem elsősorban az eucharisztikus élet minimumát. Ezért dolgozunk mi lelkipásztorok, ezért örül a lelkünk, ha telve vannak vasárnapokon templomaink, ezért csinálunk statisztikákat húsvéti áldozóinkról s ezért voltak földöntúli örömeink a mult esztendőben az Eucharisztikus Kongresszus napjai alatt, amikor százezres tömegeknek nyújthattuk az angyalok kenyerét ebben a városban. Ott fönn a monumentális oltár körül éreztük, hogy az áldozó emberekből élet árad szét, Krisztus élete, melynek üteme van s ez az ütem magával fog ragadni másokat is, a lanyhákat és tespedőket. S odaborultunk alázattal az Úr lábaihoz, megköszöntük neki, hogy lelkipásztori munkánkban, az eucharisztikus élet ébresztésében és fenntartásában tudtuk teljesíteni kötelességünket.

II.

A lelkipásztori munka ma már olyan teljesítményeket követel a paptól, melyekre önmagában képtelen. Ezért vannak segítségül rendelve a különböző egyházi szervezetek, egyházközségek és egyesületek. Az egyesületek közül egyesek kifejezetten az eucharisztikus élet ápolására vannak hivatva. Hogy itten minden az Eucharisztia körül forog, azt fölösleges mondanom. S hogy ezeknek az egyesületeknek munkája mit jelent lelkipásztori szempontból, erre ezen a helyen, ennek a templomnak látogatói előtt kár volna sok szót vesztegetni. Én sok mással, akik ma itt jelen vannak, itt éltem ezen a környéken, amikor még nem

állott ez a templom, itt voltam felszentelésénél s azóta csendesen szemlélő tanuja voltam, hogyan változtatta meg az itt élő embereknek gondolkozását s lelki életét. A nagy város forgatagából mindig több ember lépte át e templom küszöbét és érezte a kegyelmi élet áramlását a kitett Oltáriszentség felől: a hit áramlását, *fluenta fidei*, s a szeretet áramlását, *fluenta charitatis*. S a papok, akik e környék lelki gondozását hivatalból végezték, napról-napra több tüzes lelket láttak maguk körül, akik támaszai lettek lelkipásztori munkájuknak cselekvő életükkel és jó példájukkal.

A mi férfi szervezeteink tudnak dolgozni férfias kiállással, de ha itt az ideje, tudnak alázatos lélekkel odatérdelni az áldoztató rácshoz s tudnak dícséretes buzgalommal élő hitük megvallásaként résztvenni nagy eucharisztikus manifesztációkon s tudtak százezres tömegben odaborulni egy csodálatos éjtszakán a Hősök-terén a magasan trónoló Eucharisztikus Jézus elé.

Ismétlem azonban, hogy e pillanatban nem azok az egyesületek lebegnek szemeim előtt, melyeknek kifejezett célja az eucharisztikus élet ápolása. Gondolok a többi nagy szolgálatokat teljesítő katolikus szervezetünkre. Ezek céljaikban és módszereikben sokszor hasonlóak a nem kifejezetten katolikus szervezetekhez: a szociális vonás, a humanitárius célkitűzések megtalálhatók nem-katolikus egyesületekben is. Igazán katolikussá akkor lesznek egyesületeink és szervezeteink, ha lesz bennük eucharisztikus élet és pedig nem abban a minimális fokban, melyet az Egyház megkövetel minden hívétől, hanem a választottakhoz méltó kivételes mértékben. A mi egyesületeink is rendeznek hangversenyeket, hogy ezzel is megnyissák a jómódúak erszényeit az irgalmasságot szomjazók érdekében, de ezzel nem merülnek ki, hanem ott vannak az Úr asztalánál is és ott szívják magukba az irgalmas szeretet igazi formáját, melyre Jézus tanította az embereket.

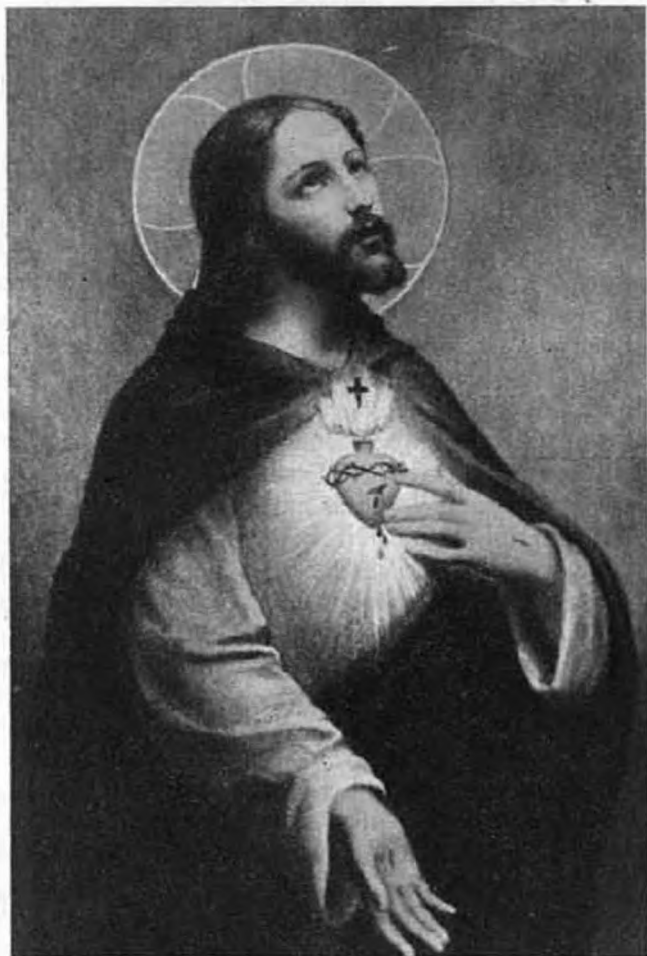
Az Egyház minden korában meg voltak az elhagyatott gyermekek ügyét szolgáló szervezeteink. A mult század folyamán a gyermekvédelem szinte divattá lett a velünk szemben álló oldalon. Ők is nyujtottak sokat anyagiakban, de nekünk van egy behozhatatlan előnyünk. A mi gyermekvédelmi munkásaink Jézussal, a szentségi Jézussal tartanak érintkezést, aki először mondta ki a szót: «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket, mert övök a mennyek országa». A szentségi Jézustól tanulják, hogyan kell a gyermek fejére tenni kezüket, hogy a gyermek a kéz simításában az elhagyott lényének felemelését érezze. A mi női egyesületeink tagjai utánozzák nemcsak Mártát, de Máriát is. Dolgoznak embertársaikért, de azután eljárnak a Tabernákulum elé, odaborulnak Jézus lábai elé és szomjas lélekkel szívják magukba a Tőle szétáradó szeretetet, *fluenta charitatis*. Ezek a lelkek, az angyalok kenyerét élvező lelkek, azután az igazi segítői a lelkipásztori munkának.

III.

Az aktív, életerős emberek nagyobb csoportjával szemben állanak a betegek. Más módon tekinti őket a világ és másképpen az Egyház szolgálja, a lelkipásztor. A világ ridegségében elfordul tőlük, elfelejtí őket, nem törődik velük. A lelkipásztor keresi őket, mert tudja, hogy ha vannak közöttük eltévedt juhok, most ebben az állapotban tudja őket legkönnyebben visszavezetni nyájához. Az utolsó kalocsai tartományi zsinat határozataiban olvassuk, hogy *infirmis est tempus acceptabile*, a betegség kellemes idő, áldásthozó idő; egy olyan időszak, amikor legjobban tudok a lélekhez férközni. A földi élvezetek eltűnnek a beteg révedező tekintete előtt, a múlt örömei virágai hervadnak hullnak lábai elé, a bűntárs nem óhajtott barát többé, a lélek elfordul tőle. Nem ez-e az a pillanat, amikor legjobban tudjuk kiszabadítani a bűn karmai közül a lelket, aki talán az örök élet küszöbére ért s akinek talán csak néhány napja van döntenie afelett, hogy ezen a küszöbön át az örök boldogság vagy az örök kárhozat felé induljon. Ő, mennyire áldásthozó idő, *tempus acceptabile* az! Csak azok a lelkipásztorok tudják igazán, akik sokat jártak a kórházak ágysorai között s a fénytelen szemeken keresztül látták a lélek sóvárgását. S a lelkipásztor nem egyedül teszi meg útjait a beteget rejtegető házak felé. Viszi magával a kenyér színe alatt rejtőző Jézust. Ugyanazt a Jézust, aki itt járt az emberek között, jót cselekedvén, aki betegeket gyógyított, halottakat támasztott, aki a világtalannak visszaadta látását kezének érintésével s akihez odavánszorgott a beteg nő, hogy érintse ruhájának szegélyét s amikor megérintette, úgy érezte, hogy erő áradt ki belőle. Ugyanazt a Jézust hozza a pap, aki a háborgó hullámoknak parancsolt és csend lett a Genezareth taván. Most eljön a pappal, eljön hozzám, a beteghez, aki gyötrődöm kétségeim között, talán súlyos bűneim tudatában s parancsol az én lelkeim háborgásának s egyszer csak azt érzem, hogy lelkeemben csend, nyugalom lett, a béke, a Szentség nyugalma. Csak aki hónapokig nyomta az ágyat, az tudja igazán, mit jelent az eucharisztikus Jézus látogatása, csak az tud igazán hálás lenni a papnak, aki elhozta hozzá Jézust.

A betegek gondozása azonban nagy fizikai munkát kíván a lelkipásztor részéről. Ebben őt támogatni kell a hiveknek. Támogatni azzal, hogy felhívjuk figyelmét arra, hol vannak súlyos betegek, akiket ő fel fog keresni, sokszor anélkül, hogy külön hívnák. Vannak plébániák, ahol erre a hivek mindig készségesen vállalkoznak. Tudatában vannak annak, hogy figyelmeztetésükkel, munkájukkal lelkeket mentenek. S azt is tudják, hogy a betegekhez vonuló Jézus áldásából nekik is jut s föléjük is szétárad az erő, mellyel Jézus magához emeli a lelkeket.

Az időm lejárt. Befejezésül egy kéréssem volna hozzátok, Kedves Hívek. A katolikus nagygyűlés napjai a fokozott imádság napjai is. Engedjétek meg, hogy én egy szándékot jelöljek meg imádságaitok részére. Imádkozzatok, hogy az Úr küldjön hozzánk minden időben

kellő számban az Eucharishtiáért lángoló papokat. Kérjétek Jézust, hogy azokat a papi lelkeket, akik közvetítik Őt az emberek felé, első-sorban árássa el kegyelmeivel, tegye őket lelkes, áldozatos szolgálivá a híveknek, akiknek lelki üdvösségét munkálni tartoznak küldetésük erejében. Tudják ezek a lelkes papok napról-napra odahelyezni az arany tányérra a kenyér mellé saját jó szándékaikat és híveiknek minden

jó készségét és ajánlják fel azzal a könyörgéssel, melyet a pünkösdi hétfői misében használunk: Uram, elfogadván a lelki áldozatot, csinálj magadnak belőlünk egy örök ajándékot, nosmet ipsos tibi perforce summus aeternum. Keressék csak a derék papi lelkek sokszor a szentségház nyugalmaát s ők érezzék elsősorban napról-napra, amikor ott imádkoznak, az élő hit áramlását *fluenta fidei*, a szeretet áramlását, *fluenta charitatis* s ez a hit és szeretet tegye őket áldozatos, a szentségi Jézus segítségével bízó lelkipásztorokká. Úgy legyen.

Dr. Meszlényi Zoltán.

Az asszonyok az Eucharisztia szolgálatában.

Az evangélium gyönyörű emléket állít a jámbor asszonyoknak. Szent Lukács említi, hogy mialatt az Úr Jézus igehirdető útjában Palesztina falait és városait járta, jámbor asszonyok is követték őt: Mária Magdolna, Johanna, Zsuzsanna és még sok más és vagyonukból szolgáltak neki. (Lk. 8.) Nagy dicsőségük, hogy mikor a keresztfeszítés szörnyű óráiban az apostolok János kivételével mind elhagyták az Urat, ők híven kitarítottak mellette. Húsvét hajnalán a Kálváriára sietnek, hogy annak, akit életében annyira szerettek, halálában is kegyeletszolgálatot tegyenek. Egyik kezükben kosár gyolcslepedővel, a másikban drága kenettel teli edény a bebalzsamozáshoz. Jutulmul ők kapják a feltámadás első hírért és valahol csak hirdetni fogják az evangéliumot, hirdetni fogják azt is, amit ők tettek Jézusért.

MTH! az evangéliumi szentasszonyok fajtája nem vezett ki. Mindig akadtak drága, jó lelkek, akiket a *caritas Christi*, Krisztus szeretete fűtött, üzött és hajtott áldozatos tettekre, Jézus Krisztus szolgálatára.

Az Úr Jézus háromféle módon van közöttünk:

1. az Oltáriszentségben, mint *eucharisztikus* Krisztus, 2. az Egyházban, mint *misztikus* Krisztus és 3. a szegényekben, sőt az egész társadalomban, mint *szociális* Krisztus-király. Ennek megfelelően szolgálata is három nagy területre oszlik. Mi most csak az elsővel, az eucharisztikus Krisztus szolgálatával óhajunk a jelen beszéd keretében foglalkozni.

Búcsúvacsorájára az Udvözítő nem hívta meg a jámbor asszonyokat, még tulajdon édesanyját sem. Ott csak az apostolok voltak jelen. Előttük alapította az Oltáriszentséget és nekik adta a misézés hatalmát, mondván: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Ez is jelzi, amit töretlen egyházi hagyomány tart, hogy a nők a liturgikus papságból ki vannak zárva. Lehettek az isteni Szív különös kegyeltjei, mint *Gertrud*, *Ala-coque Margit*, vagy eucharisztikus csodákban bővelkedő szentek, mint

sziénai Katalin, vagy a misztikának lángelméjű tudósai, mint *ávilai Teréz*, az egyház soha sem jött kísértésbe, hogy papokká szentelje őket. Pedig bizonyára nem egy érzett úgy, mint *kis Szent Teréz*, aki siratja, hogy lánynak született s e miatt le kell mondania arról, hogy pap lehessen. «Ó, ha én a Te papod lehetnék, sőhajt föl, mily gyöngéd szeretettel tartanálak két kezemmel, amikor ajkam titokzatos igéi levonnak az égből a földre, és mily lángolva adnálak azoknak, akiknek lelke Utánad eped». (Önéletrajz 9. fej.) De ha ki is vannak zárva a papságból, nincsenek kirekesztve az Eucharisztia szolgálatából. Maradt nekik két gyönyörű feladat: egyik a távolabbi oltárszolgálat, a másik az eucharisztikus apostolkodás.

1. *A távolabbi oltárszolgálatot* úgy gyakorolhatják, hogy a bibliai asszonyok példájára vagyonukkal és kezük munkájával gondoskodnak az Eucharishtiában most is köztünk élő Krisztusról, vagy pedig, mint Magdolna, Jézus lábaihoz telepedve szemlélődő életre adják magukat. Akinek volt alkalmá megfigyelni, mily vidáman, szorgalmasan és fáradhatatlanul tudnak dolgozni egyházi ruhák készítésén, oltár-egyesületi kiállítás megrendezésén, az eucharisztikus kongresszusra való toborzáson, az látja, hogy ez a munkakör egészen az ő természetüknek való. Az oltár-egyesület sikerének egyik titka az, hogy eltalálta, mi való a női természetnek. A női léleknek határozott igénye, hogy másoktól szeretettel gondoskodhassék. Ha a vallásos egyesületben erre nem kapnak alkalmat, akkor hiányzik a levegőjük. Adjunk hát nekik munkát! Bízunk rájuk a templom tisztántartását vagy az oltárok díszítését vagy az egyházi ruhák karbantartását, esetleg újak készítését a tagok képességei és körülményei szerint.

2. Másik hivatásunk az *eucharisztikus apostolkodás*. Minden *egyházmegyének* szent ambíciója, hogy virágozzék az Oltáriszentség kultusza. *A szentévben* tanui voltunk egy nagy phase Domini-nek, az eucharisztikus szellem hazánk fölött való átvonulásának. Oly csodálatos termékenységet hozott, hogy még a legvérmesebb optimisták álmait is túlszárnyalta. Csak néztünk, bámultunk, hogy ez is lehet nálunk. *A szentévben* sok millió magyar lett az Eucharisztia mécse. Nem engedhetjük, hogy hanyagságunk miatt kialudjanak a szent fények. Kérdem: férjek, gyermekek, testvérek lelkében ki tudná jobban gondozni az eucharisztikus szent lángot, mint az eucharisztikus szellemű asszonyok, anyák és nővérek? Ha az oltár-egyleti igazgató azt mondja: ebben a hónapban az lesz az erénygyakorlatunk, hogy férjünket, gyermekeinket, unokáinkat rászoktatjuk a szentséglátogatásra, vagy megtanítjuk őket a lelkiáldozásra, vagy máskor: hogy apostolkodunk a családban az első péntek érdekében, örömmel fogja tapasztalni, mily lelkes és ügyes munkatársakra akadt. Nem tud úgy szólni a szív hangján senki,

mint ők, akik a szívük alatt hordozták és tulajdon vérükkel táplálták a családot. Ha misszió, zárt lelkigyakorlat, vagy bármely szent ügy érdekében kell propagandát kifejteni, őket nem nélkülözhetjük. Egészen meglepő, hogy az *isteni gondviselés gyakran nagyjelentőségű mozgalmak elindítására nőket választ ki*: az Úrnap ünneplésére lüttichi Juliánát, a Szentszív-kultusztra Alacoque Margitot, az eucharisztikus világgongresszusokra Tamisier Emiliát. Az *oltáregyesület* állapíthatja meg, hogy az alapító *Meuss Anna* belga grófnőtől kezdve mindig voltak kebelében az eucharisztikus Jézus szolgálatának minden áldozatra kész apostolai. Illő, hogy megemlékezzünk *gróf Apponyi Györgynéről*, aki a bécsi, *gróf Cziráky Jánosné*ről, aki a budapesti középponti oltáregyesületet alapította. Minden oltáregyesületben vannak a szentségi Jézust nagyon szerető lelkek, falun épúgy, mint városon, és lenne még több, ha több gondot fordítanánk lelki nevelésükre. Mert hál' Istennek, nemcsak bort, búzát és olajat terem a magyar föld, hanem természetfölötti behatásokra fogékony lelkeket is. *Szívesen dolgoznak és dolgoznának még többet*, ha a természetfeletti erőforrásokra jobban ráirányítanók a figyelmüket. Mind a távolabbi oltárszolgálat, mind az eucharisztikus apostolkodás fokozására nagy lehetőségek nyílnak. Egyes helyeken a tempó gyorsítását túlzásba viszik. Helyes, ha az oltáregyesületi élet élénkítésére törekszünk, de nagyot tévedünk, ha a lényegét a munkaórában és a pénzgyűjtésben látjuk. Megérdemeljük, hogy az Úr Jézus nekünk is azt mondja, amit egykor Mártának: «Szorgos vagy és sokmindennel törődöl, pedig csak egy a szükséges». (Lukács 10, 41.) Mi az a szükséges, amire az Úr Jézus céloz? Kis Szent Teréz röviden ezt feleli rá: «A jó Istennek nem a mi munkánkra van szüksége, hanem a szeretetünkre». *Az oltáregyesületi élet éltető lelke a caritas Christi*, a szentségi Jézus szeretete. Ez a titkok titka. Ha forr a szívekben, akkor úzi, hajtja a lelket, hogy sokat tegyen és mindenre kész legyen Jézusért. No és hol az a tűzhely, ahol szeretetünket fölforraljuk? Jézus Szívében, mely a szeretet lángoló tűzhelye. Jézus szíve pedig itt dobog fehér otya színe alatt.

Mindebből az következik, MTH, hogy az oltáregyesületeknek *legfőbb gondjuk* legyen az *imaóra, szentséglátogatás és szentáldozás*. Időzzenek a testvérek gyakorta a szentségi Jézus lábainál és hallgassák az ő hangtalan szavait, mint Mária Magdolna. Ha ezt teszik, gyönyörűen meg fognak felelni kettős hivatásuknak: a távolabbi oltárszolgálatnak és az eucharisztikus apostolkodásnak és rájuk illenek az Úr Magdolnához intézett szavai: «Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle».

Dr. Pápai János.

A földi élet az igazság és a hamisság állandó küzdelméből áll.

GÍMASZÁNDÉKUNK

KÖZELEBB AZ ÚR SZÍVÉHEZ!

Tudunk nagyszerű ünnepeket rendezni, az kétségtelen! A nagy lelkesedések sokszor nagy dolgok létrehozói, ez is bizonyos! Mégis azt mondjuk, hogy *igazibb, mélysegebb lelkiséggel lehet közelebbjutni az Úr Szívéhez!*

Az elvek állandó érvényesülése és a kitartó hűség több bizonyíték a valóságunkról, mint a néha fellobbanó lelkesedés, amely rendesen idegen láng-ról gyúlt és csak addig tart, míg az a láng maga is el nem alszik. Jobb, ha a saját lelkünkben van a láng alapja: az a parázs, melyez állandóan szit a *mindennapi jószándék és folyton mélyebbre gyökereztetnek az áldozatok.* Így jutunk közelebb az Úr Szívéhez!

Jézus Szíve az Isten szent Fölségének temploma. Benne a legtökéletesebb Isten-tisztelet folyik, mert az Úr joggal mondotta önmagáról, hogy «annak akarátát cselekszem, aki engem küldött». A mennyei Atya akarátának állandó teljesítése igazi Istenszolgálat. Ha a gondolat-szó-tett állandó irányítója az Isten akarata, bizonyosan kedvében is járunk az Úrnak; bizonyos, hogy nemcsak érzésben, de valóságosan is közel vagyunk Hozzá. Hiszen szinte bennünk él, mint világosság, megnyilatkozás és tényleges tanuságtétel. Joggal mondhatjuk, hogy Ő él bennünk, ha gondolataink Őt tükrözik, szavaink az Ő igazságának alapján állanak és cselekedeteink mind az Ő «nem e világból valóságának» bizonyosságai.

Jószándékkal és bennünket állandóan igazoló jócselekedeteinkkel iparkodjunk megközelíteni az Úr Szívének isteni szolgálatát! Oltáregyesületi életünk — állandó gyakorlata mellett — nem nélkülözheti ezt a Krisztus megközelítését tükröző gyakorlatot. «Nektek adatott tudnotok Isten országa titkait.» Ezt joggal mondhatjuk a krisztusi tanítást, a «Mester lábainál» hallgató Oltáregyesületekről. De nem elég csak hallgatni, mert «boldogok, kik az Isten igéjét hallgatják és még inkább boldogok, akik *megtartják!*» Amikor megtartjuk, akkor vagyunk egészen közel az Úr Szívéhez.

Imádási óráinkon adjunk egy kis időt ennek a gondolatnak és imádkozzunk azért, hogy az Oltáregyesület tagjai nemcsak szívükkel, de az életükkel is közel legyenek az Úr Szívéhez.

VATELJES • BÜCSÜNK

Június 1., 2., 8—15-ig bármelyik napon, azonkívül egy tetszésszerinti napon, június 24-én, 29-én az imádási óra és a közös ájtatosság, illetve gyűlés napján.

Központi.

OLTÁRVIRÁGOK.

3. Hálaadások.

Isten minden tulajdonsága összefoglalható abban, hogy ő a szeretet (Ján. I. 4, 8). Jósága kifelé ható tevékenységében nyilvánul meg. Végtelen szeretetét a világ teremtésével nyilatkoztatta ki. Teremtményeit állandóan fenntartja, és minden legigénytelenebb alkotásáról jóságosan gondoskodik (Mt. 6, 30).

A természet rendjében körülvesznek Isten jótéteményei. Életem minden pillanata színes koszorú, mely az Úr jóságából fonódik. Benne, az ő jóságában élek, mozgok és vagyok (Csel. 17, 28). Jósága még gazdagabban árad rám a kegyelem rendjében. A megváltás, megszentelés és megdicsőítés hármasság titka az Isten végtelen szeretetéről beszél. Csodálva szemlélem az isten jótétemények koszorúját, számlálgom sokszínű, megszámlálhatatlan virágát. Ezt mind rám szórja az Úr, pedig egyre sincs érdemem. «Mi az ember, hogy az Úr rá gondol, sőt tisztelettel és dicsőséggel koszorúzza?» (Ps. 8, 5). Méltatlanságom érte még fenségesebbé teszi előttem az Isten jóságát, s a köztünk levő viszony távlatában a jótétemények virágszájai még virulnak. Azzal, hogy megismerem és elismerem őket, imádást végzek. Az imádás, ha tovább virágzik, hálaadásba feslik. Számlálgom a jótéteményeket s a szívem örömmel, szeretettel telik el s a kettőből hálaérzelem fakad. Az érzelem szavakba kívánczik, hogy az elismerést köszönet alakjába foglalja. De még ezzel sem elégszik meg: cselekedetben óhajt testet öltetni, hogy a kapott jót hasonlóval viszonzza, szeretetre viszonzással válaszoljon. «Mit adjak az Úrnak viszonzásul mindazért, amit nekem juttatott?» (Ps. 115, 3), kérdezem a zsoltárossal. Isten végtelenül gazdag és felséges, «semmire sem szorul», legkevesebbé az én adományaimra (Ps. 15, 2). De ha akarnék is valamit adni, magamtól semmim sincs. Legfeljebb azt adhatom neki, amit tőle kaptam: magamat mindenestül, testi-lelki, természetes és természetfeletti javaimat. Az Úr nem is kíván mást. Hálámnak az lesz Isten előtt tetsző kifejezése, ha adományait az ő szándéka szerint, dicsőségére használom.

Szívem oltár, melyen az Úrnak szüntelen be akarom mutatni a hála áldozatát (Ps. 115, 17). «Méltó és igazságos, méltányos és üdvös dolog, hogy az Úrnak mindenkor és mindenütt hálát adjak.» Van-e szebb imádság, mint elgondolni, előszámlálni Isten számtalan jótéteményét és értük forró köszönetet mondani? . . .

b) Ugy szerette Isten a világot, hogy szent Fiát adta neki (Ján. 3, 16). Isten Fia pedig önmagát adta érettünk és nekünk. Váltásunkért feláldozta életét a kereszten, s ebből az áldozatából árad ránk min-

den jótétemény a kegyelem világában. Végtelen szeretetében pedig nekünk adta önmagát az *Oltáriszentségben*.

A szentmisében az átváltozás csodája következtében a kenyér színeben megjelenül az Üdvözítő. Ugyanakkor feláldozza magát titokzatos módon. Szívének ugyanazzal az érzelmével, mint a kereszten. A kenyérszínben csodás jelenléttel velünk marad, mint zarándokéletünk társa, örömeink-bánatunk osztályosa. Még több, a szentáldozásban lelkünk eledelévé lesz.

A szentmiseáldozat, a szentségi jelenlét és az áldozás hármasságában mennyi sok jótéteményt rejt az Oltáriszentség titka! Elmélyedek a gondolatába, s amint felsorakoznak előttem az Isten e csodálatos művének mozzanatai, a lelkem hálaérzettel telik el. Mindez érettem van! Lelkemben felmerül a kérdés: Mivel viszonyozzam mindazt, amit az Úr ad nekem? Mi egyebet adhatnék, mint hogy magasztalom az ő nevét és veszem az élet kenyérét s az üdvösség kelyhét (Ps. 8, 4). Azzal fejezem ki hálámat az Oltáriszentség kegyelmeiért, ha teljesítem az Üdvözítő Szívének szándékát, mely a titok szerzésében vezette. Az az igazi hála, ha megbecsülöm a szentmiseáldozatot, s azon Krisztussal én is feláldozom magamat a mennyei Atyának. Hálámnak az lesz az igaz bizonyossága, hogy szívesen tartózkodom az Oltáriszentség közelében, ha már az Úrnak végtelen leereszkedésében öröme telik az emberek fiai közt (Péld. 8, 31.) És ha neki Szíve vágya, velem szeretetben egyesülni, én is igyekszem mentől gyakrabban magamhoz venni testét-vérét és leereszkedéseért neki mindannyiszor köszönetet mondani.

Az Oltáriszentség görög neve: *Eucharisztia*, ami annyit jelent, mint hálaadás. Krisztus szentségi áldozatával egyesülve, hálát adok mindennap azokért a jótéteményekért, melyekkel a mennyei Atya elhalmoz, így hálám méltó és értékes lesz. Szívemet pedig oltárrá avatom, melyen állandóan ég az áldozatos szeretet tüze. Szívem minden dobbanása legyen köszönet érte, hogy az Úr valóságos jelenléttel köztünk lakozik; hogy értünk áldozattá válik, s hogy lelkem eledelévé lesz. Hálás, a szó teljes értelmében „eucharisztikus” lélek akarok lenni. *Rogács Ferenc.*

Az Anyaszentegyház apostolai.*

A plébániák területén mindenütt ott van a dolgozó női lelkek tábora. Az Anyaszentegyház kertjének virágai ők, akiket az Oltáregyletek gyűjtenek és tartanak egybe, s benne nevelődnek a lelkek szebbnél-szebb hajtásai. A miseruhák készítésétől az oltárdíszítésig minden az ő gondjuk a templomokban. Ott szorgoskodnak virradattól

* Egy budapesti fiókkoltáregyesületről írt riport.

napnyugtáig az Úr hajlékaiban, ők azok a Máriák, Szalómék, Magdolnák, kik szüntelenül az Üdvözítő körül vannak, s nem fáradnak el soha munkájukban. Jézus Krisztus pedig nem marad adós működésükért. Növekvő érdemeikért növekvő kegyelmek jutnak nekik osztályrészül. Az egyik a könnyek gyöngyöző adományát kapja, egy másik a költészet ajándékát, a harmadik imája oly hatalmas, hogy hitközömbös lelket térít meg vele, ismét másik mintegy háromszáz polgári házasságban élőnek ügyét rendezti sikerrel az Egyház előtt.

Az Oltáregyesületekben működők lelkülete különböző, de az Istennek szeretetében mind megegyeznek. Egyik az örök aktivitás, szakadatlanul munkában van s arcán a jószág úgy elömlik, hogy az ember elbűvölve nézi, a másik folytonos imádságban él, mégis valami csodálatos lelki derűvel telve, ámde amelyen átragyog egy nagy önmegtagadó élet. Ők a Szent Ceciliák, Hildegárdok, Szent Angélák utódai; homlokukon ott illatozik a keresztség s a bérmlás szentségének szent olaja, krizmája, az Anyaszentegyház leányai ők, kik naponként ajkukra veszik az élet kenyerét, a legméltóságosabb Oltáriszentséget s az Úr kegyelmeivel alakítja saját hasonlatosságára őket.

Életüket a templomban élik le, a divat szele őket nem érinti, szórakozóhelyeken őket nem látni, s ha néha el is mennek oda mások kedvéért, nekik ez is inkább áldozat. Esténként, ha szent munkájukat elvégezték, ők töltik be a plébániatemplomokat, s mint a szentély mécsesei, néma imádságban hódolnak Jézus Krisztusnak, az emberiség Királyának! Egyik a tabernákulum előtt órák hosszat tartó mély elmerülésben a legmagasabb misztikához jár közel, a másik mint egy egyszerű kis búzavirág, csendes imádságban hullatja könnyeit szent örömben, amott ismét egy másik, mint kedves gyöngyvirág, hangtalan vágyó istenszeretben nyúlik alakja az oltár felé s néz mozdulatlanul a szentséghez ajtajára és annak isteni Foglyához lehelli szívének szeretetét.

Itt köszönik meg Uruknek, ki minden istentiszteletnek mély és kimeríthetetlen kútfeje, hogy szabad érette dolgozniok, Érte, Aki már rég Szíve dicsőségének koronájába helyezte őket mindörökre. Rajtuk teljesedik be az egyházatyák szava: «A Fiú Isten emberré lett, hogy az ember istenivé legyen» (Szent Athanáz). Ha életük napja azután lejárt, szent békében nyújtják kezüket az utolsó kenetre s bemennek Isten városába.

«Ő boldog ajkak, amelyek hozzászoktatok Isten nevének magasztalásához, örökkévalóság szemléletében megöszült hajfürtök, léleknek megszentelt színei, amelyek az öregségben és a halálban tündököltek boldog, aki titeket látott, s még boldogabb, aki átszellemült vonásaitokról a halhatatlanság tanítását olvasta le» (Mercier bíbornok).

Egyik nap temetőben jártam s egyik elhunyt oltáregyleti hölgy sírjánál imádkoztam. Kerestem egy másik tagtársnőjének a sírhalmát is, s meglepődve pillantottam meg, hogy közvetlenül egymás mellett van a sírjuk. Habár az elhalálozási napjuk között hosszabb idő telt el, most mégis egymás mellett pihennek. Ime, az isteni Gondviselés mily szépen elrendezte, hogy akik együtt dolgoztak érte az életben, együtt dicsőít-sék Őt a halálban is.

Vianney Szent János, a plébánosok védőszentje egykor kis falujának temetőjében járt, hol azok a jámbor nők nyugodtak, kik neki munkatársai voltak a templom szolgálatában. Sírjuk előtt megállva, azt mondta a szent plébános: «E földben ereklyecsontok vannak!» Mennyire reá vonatkoznak e szavak azokra is, akik az Oltáregyesületekben élnek s halnak el.

Hoffer Ilona hitoktató

OLTÁREGYLETI ÉLET

«A mi napunk.»

A katolikus nagygyűlés alatti programunkat egészen jól lebonyolítottuk.

Május 19-i közös szentáldozásunkon *négyszázan járultak* az Úr asztalához az Örökimádásban, a hétórai szentmise alatt. (Ezenkívül volt még kb. háromszáz áldozó, aki ezen a szentmisén kívül áldozott.) Tehát — tekintve a hétköznapot és azt a körülményt, hogy Budapest minden templomában volt közös áldozás — elég nagy szám.

Kilencórai díszgyűlésünkön az A. C. igazgatói értekezletén elfoglalt bíboros-hercegprimás helyett, helytartója, *dr. Mészáros János* protonotárius-kanonok, orsz. igazgatónk elnökölt. Megnyitójában hangsúlyozta, hogy milyen előkelő feladata az Oltáregyesületnek e díszgyűlés megtartása, amely hivatva van nemcsak az oltáregyesületi tagok buzgóságát felfokozni, hanem a mostani nagygyűlés szellemébe helyezkedve (az eucharisztikus világkongresszus emlékezeté!) az Oltáregyesület első hivatásának megfelelően a legméltóságosabb Oltáriszentségre fel-

hívni azoknak figyelmét, kiknek az Eucharisztia kultusza, lelki gyarapodást jelentene. Megemlékezett arról is, hogy az esti szentóra — a Hősök-terén — szintén az Oltáregyesület templomának példája nyomán nyert polgárjogot a nagygyűlés programján, mert a szentórát az Oltáregyesület központi templomában az Örökimádásban gyakorolták először s innét lett ismeretessé (ügyn. igazgató cikkei, Útmutató s a példa révén) az egész országban. A nagyméltóságú püspöki kar megjelent tagjait (dr. Breyer István győri, Grösz József szombathelyi püspököket, Kriston Endre egi segédpüspököt, illetve Székely Gyula protonotárius apostoli kormányzót) és a megjelent oltáregyesületi tagokat üdvözölve, a gyűlést megnyitja.

Az első előadó *dr. Meszlényi Zoltán* esztergomi segédpüspök volt, aki a lekipásztorkodás és az Eucharisztia viszonyáról szólott (egész terjedelmében leközzöljük).

A második előadó *dr. Pápai János* spirituális, a szombathelyi egyház-

megye oltáregyesületi igazgatója volt, aki a nő szerepét (oltáregyesületi hivatal) az Eucharisztia szolgálatában világitotta meg. (Előadása mostani számunkban leközölve.)

A beszédek előtt és után a *Ranolder Intézet* tanítónőképzőjének 105 tagú énekkara, *Csorda Romana* nővér vezetésével gyönyörű kidolgozásban és lehellet-finom nűanszírozással olyan precízen adott elő stilszerű énekeket, hogy igazán mindenkit magával ragadott kifogástalan művészi teljesítményével. *Liszt* «O salutaris Hostia»-ja igazán lehellet-finom, *Piel* Allelujája a lélek kitörő örvendezése volt. Hálásan köszönjük e nagyszerű élményt nemcsak a művész vezetőknek, de a pompásan szereplő énekaristáknak is.

Este 8—9 órára volt programba véve az ünnepi szentóra a Hősök-terén, melynek megrendezésében aktív szerepet juttattak az Oltáregyesületnek. Egész délután aggódva figyeltük az eget, ólmos, gomolygó felhők akarták elvenni reményünket. Félőtkor megeredt az eső és egy órán át zuhogott. Ekkor már örültünk, mert tudtuk, hogy a szentóra kezdetéig eláll. Úgy is lett. *Özv. dr. Lippach Sándorné, Lórenz Adél és özv. dr. Schlauch Gézané* segítségével kiosztotta a 120-as rendezőgárda karszalagjait. A rendezők a cserkészekkel együtt működtek közre a rend fenntartásán. Nyolc óra előtt tíz perccel dr. Mátrai ügyv. igazgató megafónba mondta a teret egészen betöltő óriási hölgyközönségnek a szentóra programját. Azután jelezte, hogy a szentégi Úr Jézus elindult a jáki kápolnából. Ekkor az óriási tömeg a dominikánus női énekkar vezetésé alá rázendített a kongresszusi himnusra. Gyönyörű volt, amint ötszáz levante fákljai között bevonult Krisztus Király Grósz püspök úr kezében és elhelyezkedett az új oltárra helyezett kongresszusi nagy monstranciában. A szentségkíté-

telt Kanyó István hittanár végezte. (Ő segédkezett cserkészeivel dr. Mátrai-nak a Hősök-terén felállított oltár kezelésében; az oltárszereket a központi Oltáregyesület adta az idén is!) Grósz püspök bevezető szavai után a Christus vincit lelkes éneklése következett, majd *P. Badalik Bertalan* dömés tartományfőnök mélytartalmú hárompontos elmélkedése következett, minden pont után csendes elmélkedésre való szünettel és énekekkel. A legmértősebb Oltáriszentséggel adott áldás után még pár szót szolt Grósz püspök úr a meghatott női sereghez. Christus vincit, kongresszusi, pápai és a magyar Himnusz hangjai kísérték vissza a legmértősebb Oltáriszentséget a jáki kápolnába.

De a «*mi napunk*»-nak azonban ezzel még nem volt vége.

Többen a Hősök-teréről egyenest éltlen-szomjan, mások pedig otthonukból siettek este (10 órától volt a bebecsátás az éjféli zárt szentségimádásra) az Örökimádás-templomba. Erre ezer jegyet (ingyenesen!) adtunk ki. Tizenegy órakor dr. Mátrai lépett a szószeke és lelkes beszédben adott elmélkedési anyagot az ájtatos közönségnek, amelynek soraiban *Esterházy Mary elnöknővel, Zichy Rafaelné grófnéval, Hunyady Józsefné grófnéval, Woudhouse Fox bárónéval* az élén ott volt a budapesti női tábor szellemi vezetőrege is. A szentóra után pont éjfélkor áldás, majd később szentmise következett, amelyen 444-en járultak a szentáldozáshoz. Feledhetetlen szép éjszaka volt! Deo gratias!

Nagykörmenetünkre lelkesen készültünk. A Központ 80 lámpást szerzett be, hogy a menetbe osztott csoportunk egy tagjának kezéből se hiányozzék az égő gyertya. A Hősök-terén az eső álltával örömmel vettük az áldást és lelkesen énekeltek a befejező kongresszusi himnuszt.

Felelős szerkesztő : **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó : **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős : ifj. Kohl Ferenc.